

Sygn. akt IV W 292/14

POSTANOWIENIE

Dnia 04 czerwca 2014r.

Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowicach Wydział IV Karny w składzie

Przewodniczący: SSR Magdalena Rzaska

Protokolant -

po rozpoznaniu bez udziału stron

na posiedzeniu w dniu 04 czerwca 2014r.

sprawy M. M.

obwinionego z art. 124§1 kw

w przedmiocie odmowy wszczęcia postępowania

postanawia

na podstawie art. 59§2 kpw w zw. z art. 5§1 pkt 2 kpw odmówić wszczęcia postępowania przeciwko M. M. obwinionemu o wykroczenie z art. 124§1 kw polegające na tym, że w dniu 12 marca 2014r. około godz. 13.00 w K. przy ul. (...) będąc pracownikiem firmy Park- (...), uczynił niezdatnym do użytku pojazd marki M. (...) o nr rej. (...), powodując stratę w wartości 150 zł poprzez nieuprawnione założenie blokady na koło tego pojazdu uniemożliwiające swobodne dysponowanie nim przez panią A. S.

UZASADNIENIE

Komisariat I Policji w K. złożył wniosek o ukaranie M. M. za czyn z art. 124§1 kw, zarzucając wymienionemu, iż we wskazanej wnioskiem dacie w K. na ul. (...) będąc pracownikiem firmy PARK- (...) uczynił niezdatnym do użytku pojazd marki M. (...) o nr rej. (...) poprzez nieuprawnione założenie blokady na koło pojazdu powodując stratę w wartości 150 zł na rzecz pani A. S..

Sąd zważył, co następuje:

Warunkiem do uznania, iż doszło do popełnienia czynu zabronionego ustawą jest wypełnienie wszystkich wskazanych przepisem znamion. Stąd też wykluczenie jakiegokolwiek ze znamion czynu zabronionego wyłącza możliwość uznania jego zaistnienia.

Przedmiotem ochrony wykroczenia z art. 124§1 kw jest własność i posiadanie rzeczy. Odpowiedzialności za ten czyn podlega m.in. ten kto czyni cudzą rzecz niezdatną do użytku, jeżeli szkoda wynikająca z czynu przestępczego nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia. Wykroczenie to posiada swój odpowiednik w kodeksie karnym opisany w art. 288 kk. Strona podmiotowa wykroczenia z art. 124 § 1 kw obejmuje umyślność w obu postaciach zamiaru. Możliwość przypisania sprawstwa pozostaje zatem uzależniona od tego, czy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić (zamiar bezpośredni) albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi (zamiar ewentualny).

W przedmiotowej sprawie, koniecznym jawi się wyeksponować, iż dla bytu czynu z art. 124 § 1 k.w. koniecznym jest wystąpienie szkody majątkowej. Tak w doktrynie, jak i orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że w odniesieniu do

zniszczenia, uszkodzenia lub uczynienia niezdatną do użytku cudzej rzeczy, szkodę majątkową należy rozumieć jako sumę rzeczywistego uszczerbku w mieniu (*damnum emergens*) i utraconych przyszłych korzyści (*lucrum cessans*).

W zakresie zaś uczynienia rzeczy niezdatną do użytku w literaturze znany jest pogląd, że nie jest ono relewantne prawnokarnie, jeżeli dla przywrócenia normalnej użyteczności rzeczy nie jest potrzebny nakład kosztów ani pracy (Makarewicz, Kodeks, s. 439; Dąbrowska-Kardas, Kardas (w:) Zoll III, s. 367-368). Częściowo odmienne stanowisko doktryny w tym zakresie wskazuje, iż jeżeli dla przywrócenia normalnej użyteczności rzeczy nie były potrzebne nakłady (rzutujące na możliwość poniesienia rzeczywistego uszczerbku w mieniu), jednakże właściciel lub posiadacz poniósł szkodę majątkową (np. w postaci utraconych spodziewanych korzyści), brak jest racji dla uznania czynu sprawcy za bezkarny (M. Kulik, Z prawnokarnej, s. 84 i n.; tenże, Przepięstwo, s. 83 i n.) Podobnie W. Kotowski (Komentarz do Kodeksu Wykroczeń, art. 124 k.w.) ogranicza możliwość wystąpienia szkody w tym przypadku tylko do postaci *lucrum cessans*.

Niezależnie od przytoczonych wyżej stanowisk, każdorazowy brak wystąpienia szkody majątkowej jednoznacznie wyklucza możliwość oceny takiego zdarzenia przez pryzmat karnoprawny tak wykroczenia z art. 124 kw, jak i występku penalizowanego treścią art. 288 kk.

Wprawdzie w okolicznościach sprawy niniejszej bezsporną pozostaje okoliczność uczynienia przejściowo niezdatnym do użytku pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) poprzez założenie blokady na koło tego pojazdu, takkolwiek brak podstaw do uznania prawnokarnego charakteru ustalonego działania obwinionego na szkodę użytkownika rzeczonoego pojazdu.

Stanowczo należy zaakcentować, że w związku z zablokowaniem w dniu zdarzenia przez pracownika firmy PARK- (...) – M. M. za pomocą blokady koła pojazdu użytkowanego przez A. S., czyniąc go przejściowo niezdatnym do użytku z wolą kierującej tym pojazdem, nie powstała żadna szkoda.

Z powyższych względów brak elementarnych podstaw dla przypisania obwinionemu zarzucanego mu wykroczenia, albowiem w jego zachowaniu nie sposób upatrywać znamion wykroczenia z art. 124 § 1 k. i czyn ten pozostaje prawnokarnie obojętny. Samo zdarzenie w ocenie Sądu winno być ewentualnie rozpatrywane na gruncie cywilnoprawnym.

Co wynika wprost z akt sprawy postępowanie związane pozostaje z incydem polegającym na naruszeniu praw własności poprzez parkowanie w sposób niezgodny z warunkami Regulaminu obowiązującego na terenie (...) przez kierującą pojazdem M.. Niezależnie od uprawnień w ramach skali prawnej reakcji dysponenta terenu wskazać i podkreślić należy, iż to właśnie jego prawo zostało w pierwszej kolejności naruszone przez osobę obecnie występującą w sprawie jako pokrzywdzony.

Działania pracownika firmy PARK- (...) - M. M. wykonującego wskazane wnioskiem o ukaranie czynności w ramach obowiązków pracowniczych określonych przez pracodawcę – pozostają następne względem ww. naruszenia. W tym właśnie zakresie ujęte jest również żądanie zapłaty za naruszenie warunków parkowania będące w przedmiotowej sprawie wskazaną szkodą A. S..

Nie sposób bowiem w pierwszej kolejności traktować następczego żądania opłaty jako szkody w rozumieniu prawnokarnym – wynikającej z czynu przestępczego, bezprawnego. Po drugie obwinionemu jako pracownikowi-działającemu w zaufaniu do prawidłowości zaleceń pracodawcy i ustaleń dysponenta terenu- na gruncie rozpoznawanej sprawy nie sposób przypisać umyślności zamiaru.

Jedynie na marginesie wskazać przyjdzie, iż tożsame stanowisko zostało zaprezentowane w wielu sprawach o podobnym stanie faktycznym, zainicjowanych w tut. Sądzie, a zapadłe w tych sprawach orzeczenia (w przypadku ich zaskarżenia) zostały utrzymane w mocy przez Sąd Okręgowy w Katowicach.

Mając powyższe na względzie, wobec stwierdzenia przeszkody procesowej opisanej w art. 5 § 1 pkt 2 kpw, Sąd na mocy art. 59 § 2 kpw orzekł jak w punkcie 1 sentencji. Brak możliwości stwierdzenia zaistnienia znamion zarzucanego

obwinionemu czynu nie wymaga prowadzenia postępowania dowodowego w sprawie. Sam wniosek o ukaranie należy zaś poczytać za efekt nieprawidłowej interpretacji istoty zarzucanego obwinionemu wykroczenia.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z powołanym w punkcie 2 sentencji przepisem.